

res partileder, og hvordan hun skriver sådan noget. Hun skriver bestemt ikke på den måde, som hr. Peter Duetoft nævner her.

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Peter Duetoft, og derefter regner jeg med at gå tilbage til ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Jeg vil med glæde i fællesskab med hr. Skaarup finde de citater, jeg snakker om, og har fru Pia Kjærsgaard ikke skrevet dem selv, så har hun vel fået en eller anden til det. Sådan er det jo også i det system. Men lad os bare lede efter dem.

Det andet, jeg godt vil sige, er bare for tredje, fjerde, syvende gang: Hr. Skaarup skal ikke komme med den der med, at jeg siger, at fru Pia Kjærsgaard er Hitler, eller at Dansk Folkeparti er nazister. Det er ikke det, jeg siger. Det var heller ikke, hvad jeg sagde i den store avis, og det var ikke, hvad jeg sagde bagefter i radioen fra USA., og det var ikke, hvad jeg sagde i fjernsynet.

Jeg har hele tiden holdt fast i, at det, det drejer sig om, er, at det er nogle metoder. Det er en metodediskussion. Det er nogle metoder, der går ud på at tage en gruppe ud og gøre den til prygelknabe. Det er det, jeg angriber. Jeg kunne ikke drømme om at sige det andet. Jeg er i øvrigt også blevet angrebet i ganske mange avisledere, fordi jeg ikke har sagt det andet. Man syntes nemlig, det var inkonsekvent, at jeg ikke sagde det. Men jeg angriber metoderne.

Jeg synes altså, hr. Skaarup skulle gå hjem og overveje lidt, om der ikke med hensyn til metodevalget er noget parallelitet mellem det, der skete i Tyskland i slutningen af 1920'erne og begyndelsen af 1930'erne, og så det, der sker i Danmark i dag.

Jeg siger ikke, at det er hr. Skaarup og fru Pia Kjærsgaard eller nogen, eller at Auschwitz kommer ved Ringkøbing eller noget som helst. Det er ikke det, jeg siger. Men jeg siger, at det giver legitimitet til mennesker, der er mere rabiate, og som mener, at det i dag altså er legitimt at råbe efter folk, der er fremmede, og chikanere folk, der er fremmede, og virkelig volde ubehageligheder, fordi den sprogbrug er kommet ind i den politiske debat. Det er det, jeg advarer imod.

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Henrik Svane som ordfører.

Henrik Svane (RV):

Jeg vil indledningsvis takke statsministeren for hans indledning til debatten i dag. Den var betydningsfuld og vægtig, og jeg synes også, den var en statsmand værdig.

Hvad de tidligere ordførere har sagt om holocaust og den fantastiske nedsmeltning, der foregik i den forfærdelige periode i vores historie, vil jeg ikke gentage, men selvfølgelig mener vi i Det Radikale Venstre også, at det var et fantastisk dårligt kapitel i vores historie.

Jeg synes ligeledes, at kulturministeren har givet en fyldestgørende og god redegørelse for reglerne om arkivalier og ikke mindst muligheden for at opnå adgang til arkivmateriale.

For Det Radikale Venstre er der et par punkter, der er særlig vigtige, og derfor vil jeg gerne gentage dem:

Arkivalierne fra besættelsestiden er omfattet af de almindelige arkivlovsregler, og Det Radikale Venstre finder ingen grund til pludselig at skulle dispensere unødigt fra disse. Der er gode grunde til at fastsætte grænser på henholdsvis 30 og 80 år for væsentlige dokumenter. Det Radikale Venstre lægger især vægt på hensynet til beskyttelsen af borgernes privatliv. Det er ikke en ret at vide alt om sin nabo, medmindre der er særlig tungtvejende grunde til det.

Når der er tungtvejende grunde eller det anses for rimeligt at give adgang til arkiver inden den normale forældelsesfrist, kan der søges om dispensation for at få adgang til arkiverne før de angivne frister.

Som kulturministeren redegjorde for, gives den dispensation i langt de fleste tilfælde. Denne dispensationsregel er for Det Radikale Venstre tilfredsstillende som mulighed, for at offentligheden kan opnå indsigt i væsentlige forhold fra historien, i dette tilfælde specifikt besættelsestiden.

På baggrund af de punkter og de faktiske gode muligheder for at opnå adgang til arkiver inden forældelsesfristerne opfatter Det Radikale Venstre kravet om fuldstændig fri adgang til arkiverne som et både uforståeligt og uacceptabelt krav.

Omkostningerne for nogle mennesker kan blive langt større og alvorligere end den fornøjelse, en række fritidshistorikere opnår ved at få lov til at snage i andre menneskers fortid. Det synes, som om der er en eufori omkring hekse-